

Udskriftsdato: 20. december 2025

KEN nr 9397 af 15/06/1996 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-69-96 om handicappet barn - lommepenge - musikanlæg - merudgifter ved forsørgelsen

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21202-93

Ankestyrelsens principafgørelse O-69-96 om handicappet barn - lommepenge - musikanlæg - merudgifter ved forsørgelsen

Resume:

Der var ikke hjemmel til udbetaling af lommepenge eller beløb som kompensation for en 16-årig datters manglende mulighed for at påtage sig indtægtsgivende fritidsarbejde på grund af hendes handicap.

Begrundelsen var, at lommepenge ikke var en merudgift ved forsørgelsen på grund af handicappet, men alene en måde at disponere over en del af familiens indkomst på. En kompensation for manglende arbejdsmuligheder ville heller ikke kunne sidestilles med merudgifter ved forsørgelsen på grund af handicappet.

Udgiften til et musikanlæg til den handicappede datter var i øvrigt ikke en nødvendig merudgift ved forsørgelsen, da musikanlægget ikke afveg fra tilsvarende anlæg for unge uden handicap.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

09-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 48, stk. 1

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 104 af 3. juli 1987 om hjælp efter bistandslovens § 48 - pkt. 23

Sagsfremstilling:

Til en datter med medfødt sygdom, som medførte stivhed eller betyde lig bevægelsesindskrænkning i næsten alle led søgte forældrene om lommepenge og hjælp til stereoanlæg.

Som følge af stivheden, blev musklerne heller ikke udviklet, hvilket indebar, at hun ingen styrke havde i bl.a. arme, hænder og fingre.

Ankenævnet tiltrådte kommunens afslag på ansøgning om økonomisk hjælp til stereoanlæg, men pålagde samtidig kommunen at yde lommepenge fra ansøgningsdatoen.

Nævnet lagde vægt på, at datteren, som følge af sit fysiske handicap var afskåret fra at påtage sig arbejde og dermed selv tjene lomme penge. Nævnet lagde endvidere vægt på det oplyste om, at hendes lillebror havde arbejdsindtægt, og vurderede, at der var tradition i familien for, at store børn havde arbejdsindtægter.

Kommunen fastsatte lommepengebeløbet til 50 kr. om ugen, men klagede i øvrigt over denne del af nævnets afgørelse. I klagen anførte kommunen bl.a., at den ikke fandt, at der i bistandslovens § 48, jf. Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987 om hjælp efter bistandslovens § 48 var grundlag for at yde løbende lommepenge til handicappede børn.

Forældrene anførte, at de fuldt ud kunne tilslutte sig amtets afgørelse, således at datteren af et givet beløb selv skulle spare op til diverse anskaffelser, men fandt, at det af kommunen fastsatte beløb på 50 kr. om ugen udelukkede opsparing til større ting.

Til brug ved sagens behandling i Ankestyrelsen blev der indhentet resultatet af en undersøgelse om art og omfang af indtægt ved børn og unges fritidsjob i 1993, som var udført af Socialforsknings instituttet for kommissionen om børn og unges erhvervsarbejde. Undersøgelsen er offentliggjort i kommissionens betænkning nr. 1257, 1993.

Undersøgelsen omfattede børn og unge i alderen 10-17 år, hvoraf den altovervejende del havde en hverdag under skoleagtige former. Undersøgelsen viste, at 35% havde fast fritidsjob varierende fra 10% af 10-12-årige, 40% for de 13-14 årige og 52% for de 15-17-årige. Dertil kom et antal børn og unge, som lejlighedsvis havde et job (3% af 10-12-årige, 6% af de 13-14-årige og ca. 7% af de 15-17-årige). Erhvervsfrekvensen var svagt stigende med familieindkomsten og mindre geografiske variationer synes at gøre sig gældende med hensyn til børnenes jobhyppighed. Undersøgelsen viste, at arbejdets omfang var meget forskelligt, men stigende med alderen. Indtægten ved arbejdet varierede ligeledes.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om der er hjemmel til at udbetale lommepenge, og om der kan ydes hjælp i enkeltstående tilfælde, som ikke direkte er begrundet med, at der er tale om en følge af handicapet, men fordi pågældende ikke har mulighed for at have indtægt til diverse udgifter.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at der i bistandslovens § 48, stk. 1-2 var hjemmel til udbetaling af lommepenge eller beløb som kompensation for datterens manglende mulighed for at påtage sig indtægtsgivende fritidsarbejde på grund af hendes handicap.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at lommepenge ikke var en merudgift ved forsørgelsen på grund af handicapet, men alene en måde at disponere over en del af familiens indkomst på. En kompensation for manglende arbejdsmuligheder ville heller ikke kunne sidestilles med merudgifter ved forsørgelsen på grund af handicapet.

Ansøgeren var derfor ikke berettiget til at modtage lommepengebeløb eller anden form for godtgørelse efter bistandslovens § 48, stk. 1-2 for datterens manglende muligheder for at erhverve indkomst ved fritidsarbejde.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at udgiften til det omhandlede musik anlæg ikke var en nødvendig merudgift ved forsørgelsen. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at musik anlægget ikke afveg fra tilsvarende anlæg for unge uden handicap, hvorfor udgiften ikke var en merudgift ved forsørgelsen på grund af handicapet.

Med de anførte begrundelser tiltrådte Ankestyrelsen således anke nævnets afgørelse om afslag på økonomisk hjælp til et stereoanlæg og ændrede nævnets afgørelse vedrørende ydelse af lommepenge.